

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Ge'on Yehudah ẕi-Yerushalayim

Rûbîn, Šelomo

המלש, ןיבור

ẕin, 629 [1868 oder 1869]

יעיבר קלח

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9920

סבלרפתיח מורה Enchanteresse ונכספה וגם יפה חאר (* ודומה
 לזה גם ונלילת שאר לשונות, וצנוקלתן מורה ונלה אחת קסס וזמר, ד"ו
 צרונית incantatio וצלרפתיח צוללת enchanter המורה כסוף יסוד
 המלה הוא chanter המורה זמרה וכגון וכן צאיעלקית incantare לשני
 המושגים צ"ח. והעיר החכם טד"ל צפירושו ליסעיה כי אלל הערציאים
 היה רעיון זכות כסוף וזמרה אחד, ולכן פי' טס טסס "וועוכן" ו"ל
 "קול ענות" טר"ל זמרה וכפל הכוין צנוקס הדגש. והו ונלילת הכציא
 צמסתליו על לור "כשירת הזונה קחי כנור קצי עיר זונה נסכחה היטיבי
 כגן הרצי עיר לווען תזכרי" (יסעיה כ"ג).

על כן הרבו צעלי המוסר: שלמה, בן סירא ופילון, והכציאים:
 יסעיה ירמיהו יחזקאל והושע, להזהיר את צמורי בני ישראל ונשחיתות
 זרה כסוחה עמוקה וככריה כצאר לרה ונלודים והרמיה, ונעו ונלח אשה
 זונה ונכסיקות טפתיח אשר כופח טטופנה ואחתיח מורה כלענה וכו'.

חלק רביעי

חית הנשים העבריות בארץ יהודה

פרק ראשון

העבריה בקרב יושבי אהל ומקנה

א. אהל הנשים

זהו העצרים הקדמונים רועי לאן ונוסעים צעדל (סקורין כאמאדים
 לפנים או צי-דואינים עד היום הזה) היה להנשים עם צנותיהן וטפחותיהן
 צאולה הרועים פנימה ודור צפני עלמון ונצעד לנשך ונצדיל ציכן וצין
 אולה האנשים והעצדים צעבר החילוני. חלק האולה אשר אוו הנשים
 לנושט להן נקרא פעס קבדה (צנדצר כ"ה ה' ונשאר טסס אלל הערציאים
 ואללכו צוללת Alkove), ופעס ל'אט (לד"ק טופטים ד' כ"א ו"ל נסכה
 הלוע הלוע), ופרכת סייעה אשר נרקעה ונוסד עד הטפחות לנשך
 דבר ונצדיל נקראת "טנויכה" (אשר כפתה צה יעל את סיקרא צטופטים
 טס). אכן לאצי יושבי אולה וננקט ואצירי הרועים היה, כנוו טמליכו אלל
 אצרהס וילחק, אולה רחצ ידים וגדול וייתר האהלים אשר נעיו סציבותיהס,
 והנה יחדו לכסיסה ולצנותיהס אולה ויחד סמוך לאהלס (צראשית י"ח ט')

(* ויתכן טעט"ז נקרא עגב ערות האשה צבנוי "נחשת" (יחזקאל ט"ז ל"ו)
 מהוראת נחש וקסס.

כ"ד ק"ז), ופעם גם אהל ויחד לאחותיהם בלזד (סס ל"א ל"ג). וכל
 גבר זר לא בא אל חדר וקדש הנשים, לזד ושארי צטרן הקרובים אליהן
 ונשפחתן. ע"כ היה אהל נשים כזה וקום וקלטו לכסי חרצ ופליטי
 ונלחמה (סופטים ד' י"ז) כי לא ערצ לז גבר לחדור באהל הנשים.
 צטרון בנות ישראל זד באהליהן או צטרותן בקרצ קרוביהן ואנשי
 ונשפחתן היו פניהן תמיד וגולים ולא נכוסים בלעיף. אולם בקרוב אליהן
 איש זר והוא ככז באחיה או בחור הנועד לחתן הצחולה, אז נהר לעיף
 לכקות אה כל פני העלמה, לזד ונשתי עיניה הנקפפות וצעד ללחמה;
 אכל על נשי זכרים הפורקות רעה ללכות הגברים בראש כל דרך, נטל
 חיוב הנוכה לכקות בלעיף גדול הלוע גם על עיניהן, ולהתעלף מוקף רגל
 ועד ראש לוען יכירו אותן כל רואיהן (בראשית ל"א י"ד ט"ו).

ב. מְלֻאכַת הַנְּשִׁים בְּאֵהֶל.

ונעשה העצרות נשי הרועים ואמותיהן ואחיותיהן ונשפחותיהן היה
 לעבוד עבודה צבית וצדה ולשומר את הלאן, וצדיהן טוו ונשער עזים
 וגולים יריעות עצות ושניכות לנכסה האהל, וקלטו ונחללחות קנה וסוף
 לנכסה עתיק על הרלפה, וארגו יריעות לנור רחלים לנשטע על הנושכב,
 ועשו קלעי יריעות הנוסף הוצדיל צין אהל לאהל ואת נוסף פתח האהל,
 ואנלו זרועותיהן לתפור ולעשות הצגדים הפשוטים להן ולגברים אנשי
 ונשפחתן; ובערצ לעת האסף הנוכה נהגו את הלאן אל סקחות היום
 להסקות אותן צרהטים, ואז כוו בלחתן צין ונשארים לדלות וים חיים
 ון הצרה, התרועעו העצרות בצחרת טעשושים, כאשר תעשינה נשי
 הצידואינים עד היום הזה, ושחקו צנחולות ונחכים, ואם אנה האלהים
 להשעות אל הנקום הזה אלל הצחר הלך עוצר אורח, אשר צטרותו להנפש
 שנה ולצבור לנאו עיניו תחזינה ציפי בנות הרועים אשר כוו נגיד
 יקרצהו (ס"א ט' י"א), אז יליץ ליץ האהבה בלז האורח ופרח השק
 בכליותיו, עד כי צהקראו לצית הרועה לאכל להם, לקח אחת וצנחתי
 לו לאשה (כוו טוילינו ציעקצ וצושה).

או כי ינאח רועה אחר לויים, או נפש לאנו בלחה לנא שוקקה
 אל וי ונחמות, וצא הרועה שהוא עם עדרו אל הצחר או אל הנועין
 אשר נאספו שנה הנערות לטאוב וים, ואנור יאנור הרועה אל הנערה:
 הטיי כא כדך והגויאיי ונעט וים כי לנתי, והנערה תנער להסקות אה
 העיף וים חיים, תנאלא חן ושכל טוב צעיני הרועה אשר נפשה תחשוק
 צו גם היא, והיו לנעדנות חשק כנף אהצים נעלסה לצוא צנוסורה
 צרית עולם.

צחולד צן או צה לאצי הנושפחה יושבת אהל ונקנה, ונשוע קול
 ששון ונעמה קול צרבה ותודה צנחנה אהל הנשים העצרות טכנות
 היולדת נשאו קול יחדיו באשקן אים על צנים שמהם (רות ד'), ועשו

וַעֲשֶׂה וְיִוֹם עֹזוֹ, כַּאֲשֶׁר עָשָׂה חֲצֵרָהּם צִיּוֹם הַגּוֹמֵל יִלְחַק צָנוּהוּ כִּי הַאֲוֹשֶׁר
 הַיּוֹתֵר גְּדוֹל לְנֶסֶי הַקֹּדֶם הִיָּה רוֹצֵ צָנִים וּפְרֵי צִטּוֹן, וְאִם גַּם לֹא וּנְחַמּוֹן
 יִלְאֶה הַשְּׁקוֹ בְּהַרְבֵּה לְאֵלֵהִים וּלְפִיעוֹת צָצִית, שְׁע"כ כְּתוּבוֹ בְּצִירוֹת עֵקְרוֹת
 אֶת שְׁפָחוֹתֵיהֶן לְצַעֲלֵיהֶן לְנֶסֶים, לְנוֹעַן חֲלֻדָּה צָנִים וְצָנוֹת הַרְבֵּה צָצִית
 (צִרְאֵשׁוֹת ע"ז ג' ל' י"ד י"ט). וְגַם צִלְעָדֵי זֹאת הַשְּׁחַעֲשֻׁעוּ יִלְדֵי כָל צִית
 אֵצֶר צִנִּיָּהֶם צַחֲלִיפּוֹת וְלִצְחָ יוֹנֵי וַעֲשֶׂה וְשֹׁמֵה, כַּאֲשֶׁר עָשׂוּ צָנֵי אֵיּוֹב
 וְאֶחָיוֹתֵיהֶם.

פֶּרֶק שְׁנֵי

הַעֲבָרָה בְּקֶרֶב תּוֹשְׁבֵי עִיר וְאַזְרָחֵי אֶרֶץ.

א. חֲדָר הַנְּשִׁים פְּנִימָה

לְעוֹנֵי אֲרָלוֹת הַקֹּדֶם הִיָּה וְיֵשׁ עוֹד צִית עִיּוּחַד לְנֶסֶים, וְהוּא סָגוֹר
 וְנוֹסָגָר וְכָל וְדֶרֶךְ כֶּף רַגְלֵ אִישׁ זֶה. הַצִּית הַזֶּה נִקְרָא צִלְשׁוֹן עֲרָצִית
 חָרָם (Harem) וְנִלְשׁוֹן חָרָם וְסִקְדָּשׁ (יִחְזַקְאֵל וו"ד כ"ט) כִּי צִית וְנִקְדָּשׁ
 הַנְּסִים הוּא וְכָל וְנַחֲלָלוֹ אֶחָד דָּתוֹ לְהַנְיִית. וְצִלְשׁוֹן הַעֲבָרִים צְנוּקְרָאֵי הַקֹּדֶשׁ
 נִקְרָא צִית וְנוֹסָגָר הַנְּסִים חָדָר (שׁוֹפְטִים ע"ו א' ש"צ י"ג י' ש"ה א' ד' /
 ש"ס ג' ד' יואל ז' ע"ז), וְצַחֲלִי הַנּוֹלָכִים נִקְרָא צִית וְנוֹסָגָר לְנֶסֶים
 (Seraf) צָסֵס אֲרָמּוֹן (ו"א ע"ז י"ח, עוֹוֹס ד' ג') וְהוּא צַעֲלָמוֹ הַסָּס
 חָרָם הַכ"ל (צַחֲלוֹף א"ח), וְנוֹסָגֵי שְׁאֲרָמוֹן הַנְּסִים הִיָּה סָגוֹר כּוֹצֵלָה, ע"כ
 מִלִּיָּן הַסָּס אֲרָמוֹן צִלְשׁוֹן כָּל וְצִלְרֵ וְנוֹסָגָר וְנִקְדָּשׁ וְנִלְרֵ.

צְנוּקוֹס שְׁמֻסוֹת זְכוּכִית שְׁאֲלָלָנוּ קָרְעוּ אֶנְסֵי הַקֹּדֶם צָצַחֲיָהֶם, וְצִיּוּחַד
 צָצִית הַנְּסִים הַפּוֹנֶה אֶל הַחֲלָר הַנּוֹלָא נְעֻעֵי וְנָלְל וְצִירוֹת וְיִם חִיִּים, חוֹרִים
 חוֹרִים אֶשֶׁר, לְנוֹעַן לֹא יִכַּס שָׂרָב הַשּׁוֹשׁ וְלֹא יַעֲקֹרֵם זָצוֹב וְלִרְעָה, סָחֲמוֹ
 צִירִיעוֹת וְעֵשֶׂה שְׂצָכָה וְרַשָּׁת אֹו צַכְפִּיָּי עַץ הַמּוֹנַחִים שְׁחֵי וְעֵרָב (כַּעֲיִן
 Jalouisseen סָלְכוֹ) וְנֶעֱשִׂים וְעֵלֵי אֲרָזִים וְנִאֲדָמִים, וְהִיּוֹ שְׁפָלִים סָמוּךְ
 לְאֲרָץ לְנוֹעַן יִשְׁאָפוּ יוֹסָצֵי הַחֲדָר עַל נִקְלָה רֹוֹחַ לְחַלְחוֹת וּן הַחוּץ. חוֹרֵי
 שׁוֹשׁ כְּאֵלֶּה, וְצִיּוּחַד צַחֲדָרֵי הַנְּסִים, נִקְרָאִים צַעֲבָרִית פֶּעַם חֲלוּץֵי. אֶשֶׁר
 צַעֲדוֹ נִשְׁקָפָה אִם סִיקְרָא וְחִיצָצ (שׁוֹפְטִים ה' כ"ח) וְשֹׁפָה אֶשֶׁה זֶה
 וְנִכְכִּיָּה (וְשִׁלִּי ז' ו') וְנִיכְל צַח שְׁאוֹל רֵאֲתָה אֶת אִשָּׁה הַנּוֹלָךְ וְנִפְזָ וְנִכְכֵּר
 (ש"צ ו' ע"ז) וְדוֹד שׁוֹלְמִית אֲרָבָצ אֶחָד כּוֹחֵל רַעִיתוֹ לְהַשְׁבִּיחַ וּן הַחֲלוּכוֹת
 פְּנִימָה (ש"ה צ' ע'), וְשִׁרְשׁ הַסָּס חֲלָל ע"ס הַנְּקָצִים וְהַחוֹרִים הַחֲלוּלִים
 כְּחִלְלֵי אֶשֶׁר צְנוּכָצֵר הַשְּׂצָכָה; וְפֶעַם אֶרְבָּה הַמּוֹרָה צַעֲרָשׁוֹ סָצִיכָת שְׁחֵי
 וְעֵרָב וְעִנְיָדָת שְׂצָכָה וְעֵשֶׂה רַשָּׁת, אִם כְּפִיָּי עַץ הַמּוֹנַחִים שְׁחֵי וְעֵרָב
 צַפְתָּח הַחֲלוֹן (קָהֵלֶת י"צ ג') אֹו אֲרָג הַנּוֹסָכָה אֶשֶׁר וְנִצְעָדוֹ יוֹסָצוֹת
 חוֹרִים (יִשְׁעִיה ס' ח') אֹו וְנִכְצֵר הַכְּצָרָה צַעֲצֵי גָצֵי הַעֲנָכִים לְהַנְפֵּה (ע"ד
 גַּשְׁס כְּדָצוֹת חֲכִיף" תַּחֲלִים ס"ח) נְעֻפֵי וְנִעֲרוֹת גַּשְׁס כַּאֲשֶׁר יִכּוּעַ צַנְפָּה

וכזרה (בראשית ז', ו"ג ז' י"ט) או חור העשן שנועשהו כנועשה החלון
 (הושע י"ג ג') צפצפי שתי וערב כאשר יעשו אחרי פולחיא צצתי כפר
 שלהם עד היום הזה; ופעם הָרָךְ המורה בארמית חלל פתוח חור וקדק
 ונחרגם לרוב הסס חלון צוקרא, ונרדף „החרכים" עם „החלונות" שמהם
 מליץ ונושגיה דוד קולמית (ס"ה ז' ט'); ופעם אֶשְׁבֵּב, הסרס שרצ (בלעדי
 חלוף כ"ל המורה שליבת שתי וערב כעין שלבים משולבים איש אל אחיו)
 מורה בערבית רוח לח וקה, לכן נקרא החלל שדרך סס מודר רוח קרה
 צסס אשכצ הנרדף עם חלון אשר נוצעו כסקפו אים קיקרא והאסה
 הנכריה הנ"ל; ואצ לכלס הוא הסס שבבה המורה מכזר רשא (איוצ
 י"ח ח') וגם ארג שתי וערב (מ"א ז') וגם קולצי החלון (מ"ז א' ז')
 כי שרסו קצך (Verzweigen) כולל כל הוראות האלה ציחד.

ונראה כי מדר הנשים היה לרוב בעלית הצית, אשר עלו אליה
 צועלות מדרגה דרך אולמי החלה אשר הוסכו בקלעים או הוסכו צתאים;
 ע"כ מליכו צרצצ הזוכה שהורידה מרגלי יהושע צמצל בעד החלון
 (יהושע ז' ט"ו) וזה המלכה איצבל הפילו ונחלון מדרס על כלפת החלר
 עד אשר התפוררו איצריה וזי ודמה אל הקיר (מ"ז ע').
 כוון אל הנשים צין יושגי אל ונקרה, כן היה מדר הנשים
 צין אורחי העיר צירכתי הצית מאחרי; וכמו שהיה לנשי אצרי הרועים
 אל ויוחד צירך האסלים, כן היה לנשי המלך שלמה ציה נפרד צירכתיס
 (מ"א ע' כ"ד) וזהו הנקרא „צית הנשים" צוגלת אסתה, ונגור העצרות
 היה נצעד לכותל גצוה וחומס כלורה (ס"ה ז' ט') ספר השמואלים שרי
 ג' כ) סגורה ומסוגרת צצריה ודלתים (צרוח המללס „אס חוונה היא
 כצנה עליה עיכת כסף ואס דלת היא כלור עליה לוח ארז"), וסן פרושה
 וכזירות וסמוון התצל, ודבר אין להן עם אדם ונצד רעיותיהן וילידי ציה
 אצותן, וכל כצוד כערה לנועס ציתה פניוה, ע"כ נקראת בעצרת עלוה
 (מ"ל כעלס ונסחר) צחולה (מ"ל כצדל ונפרד, כי הסרס צחל מורה
 בארמית כוון צדל בעצרת, כנ"ל צהרצה שרשים שנקתנה הח"ו מארמית
 אל דל"ת בעצרת ד"ו תדים = דדים = שדים).

לגבר תוסב מאזרחי הארץ היתה צחדר הנשים שלו לרוב רק אשה
 אחת עם כונה פלגשים; אכן פעם לקח לו שתי נשים ויותר, ואז היה
 לכל אשה ואשה מדר ויוחד לה ולאנהותיה המערתות אותה וססוונות
 על ראשה. חונס למלכים ולרחמי ארץ ונקיביה היו נשים רצות צשמות
 סגל (תהלים מ"ה י' דניאל ה' ז', כחמיה ז' ו') או גצירה (ירמיה
 כ"ע ז', מ"ז י' י"ג — וצירמיה כלצת גצירה לעונת וולך —) או „נשים
 שרות" (מ"א י"א ג') או מלכות (ס"ס סוה מלכות וסמוניס פלגשים
 ועלמות אין נספר" — ס"ה ו' — שר"ל שרות צודכנה ראשונה
 ופלגשים — או לחנה בארמית דניאל ה' ז' — צודכנה שניה
 ועלמות הן האנהות צודכנה שליטית). ע"כ לותה הסוכה על מלך

ישראל שלח ירצה לו נשים (דברים ו"ז), ועבר על המורה הזאת
המלך שלמה שהיו לו נשים ונלכות ושומרים פלגשים ועלמות אין וקספר
כ"ל, ולפי ו"א ו"א היו לו סבע נואות נשים פרות ושלם נואות פלגשים,
וע"ז רמז לד"ק לעת זקנתו כאשר העו נסיו את לבבו לקרא ונכח לבו
לומר: „אדם אחד נאלף ונלחתי ואשה בכל חלה לא ונלחתי“ (קהלת ז),
ובכל זאת נשא רחבעם בנו שמונה עשרה נשים וששים פלגשים אשר
ילדו לו עשרים ושמונה בנים וששים בנות (דה"א י"א), וגם לפני מלך
מלך ישראל ציוי שפוע השופטים היה לגדעון נשים רבות אשר ילדו
לו סבעים בנים יולאי ירכו, ולחצן נצית לחם היו שלשים בנים
ושלשים בנות.

שומרי גבירות וסרות כאלה היו קריקים; ולכל חמורונה הנשים
יפי שומריהן בלצנן, הסכן הסכיכו וני אז להפקיד צין הסריקים גם כושים
(ירמיה ל"ח ז'). על כל שער הארצון שקד עץ יצט (ישעיה כ"ו ג') כזה
„שומר הנשים“ או „שומר הפלגשים“ אשר היה פקיד על קריקים רבים
הקרים למשמעתו (אסתר ז' ח' י"ד, ד' ד') ונקרא רב הסריקים או שר
הקריקים (דניאל א'). הקריקים האלה, אשר אצדה וזהם כל תאוה
למשגל, נחחרים בקנאה מוח גבר לכל יקרצ איש זר לנשיו השמורות (*
תחת ידו, לכן היו שומרי נשים כאלה כלהו חרצ ונחשפת להקיר ועל
ראש אדוניהם כל רוח קנאה. ונפני חסינות השומרים האלה צעיני
אדוניהם, וכו אוחם על פקודות נכבדות צהיכלי המלכים, והיו שרי נשקים
ואופים (צראסית ו' צ') וגם שרי הנשי הלצח (ירמיה כ"ג כ"ה) והשוו
בגדולה עם כהנים ושרים ויועלי ארץ (שם כ"ט ז', ו"ז כ"ד י"ג וכו').
שרש דבר שמירה ועולה ויתרה כזאת צעד נשי המלכים והשרים
צארץ הקדם עד היום הזה, הוא רוח קנאה הצעל על נשיו לכל יחללו
זרים יפעחן לעיני השמש (**), וכאז נורא מרצה להכיל הליק לב העברי

(* ונכ"ס לחשתו, וזהו חרון אף פועיפר קרים פרעה צמנעו דצח אשתו רעה
על יוקף נאמן ציתו. אך לד"ק לא היה פועיפר וקורס, ורק מפני חסינות הקריקים,
כאשר נזכיר להלן, נקראו לפעמים גם שרים אחרים צעם קריקים.
(**) וצאת חוקר דצח המון דוברי עתק על קפרי קדשנו, צמנאס צהם ליוני
קנאה ונקמה לה' אלהי ישראל כמו: קנא שמו, אל קנא, קנא וקוס ה' וביולא צמנעאיים
כאלה, ויאמרו חכמי הגוים, כי יתקו סופרי המקרא מדת חרון קנאה ונקמה לאלהי
העברים. . . אמנם החודר עמיק צרוח המליטה המרחפת על פני נאום הנביאים והחוזים,
הוא ישכיל ויצין כי מצעאיים כאלה הם רק ע"ד העברה צמנולח הלשון הקדמונית כי היה
היא, ויקודם צדמיון הנביאים להיות השי"ת נמשל אל צעל אשת נעוריו היא כנקת
עם ישראל, דמיון רביל ושטוח על פני כל המקרא ומקלחו עד קלחו, ע"כ יתרינו וימלינו
המליטים, למען השלם התמונה המליטית התיא, ליחס להשי"ת, כמו לצעל האשה הרבשה
קנאה מוח גבר אשר לא יחמוד ציום נקם צעוז חמונה אליף נעוריה ללכת אחרי
הצעלים לצעדם, בד"א „הם קנאוני צלא אל, יקניאוהו צורים, וצפסיליהם יקניאוהו, קנול
הקנאה המקנא“ (כ"ל יחזקאל ח' ג') וכו' וכו', ועפ"ז פירשתי צמנארי „אחד“ הנדפס

בראותו צית נסיו ונחולל צידי אויציו, וסוככות חיקו חסגלגת זכרועות זרים (ס"ז י"ז י"ח), ע"כ היתה עלת אחיחופל לאצישלום לבוא ציד רוח אל פלגטי אציו לוענן ידע כל ישראל כי נבאש את אציו לעולם, והאוווללות האלה החללות נחשבו כעמאות ונעמאות ונתנו אל צית נשנרת ותהיינס לכורות עד יום וותן אלמנות חיות (סס כ' ג'). לכן ולינו ראינו לועלס ראש הרבות ויכי לעיפס ורעלות אשר התעלפו העצרות צהס בלחתן ונפתן ציתן החולה לבל יראו פניהן ערומים לחלל קודש לניעותן.

אכן אס נסגרו נסי הסרים והאלילים וכפרדו בהצדלה יתרה ויושגי חדל, לא נצדלו ככה נסי אזרחי עם הארץ, ובכלל לא היה חדר הנסים העצרות סגור צחותם לכ כנסי הנזרחיים צזונן הזה, וציחוד התראו פנים אס צקצת חולי רע ונודה צל כהן או נציא כרופא ווסיע הציתס (סופטים י"ג ו', ו"א י"ז) צצוא נציא וווכיח להעיד ולקרא צסס ה' (ו"צ ד') בהקצנך הגצירה צעניכי הנודינה לעת מצוכה ווהוונס (ו"א ח' ו"ב, יהודית ח' י') צחדור ווקרים גדולים וכלורים צצית הנסים אס לשצטו או לחסד (ו"צ ע') או כאשר חרצ סכנה ונחפת על לוארי האיש וילדיו (ס"א א' י"ע י"ג). ולרוב היה חוט החסד הנסוך ון האיש על נסיו וצכותיו אשר הרחיצ להן הוולר צרות דרור וחפסה נתן וועט למסגר צית הנסים (ס"א א' י"ע י"ב, ס"ז ו' כ').

ב. מְלָאכּוֹת הָעֲבָרָה וְשִׁעֲשׁוּעֵיהָ בְּבֵיתָהּ פְּנִימָה.

ראשית עבודת העצרים צחדר וושצנה היתה וועטה ארג וועטה. כמו לכל נסי העמים הקדמונים, כן נעל החיוב (עיין כתובות פ"ה ו"ו ד"ה) ואלו הוולאכות שהאשה עושה לצעלה וכו' כופה לעשות לו צלור וכו' שהיא וולאכה חסובה וכצודה וכו' ע"ש צגמורא) על הנסים העצרות, לעוות ולחרוג ולעשות צגדיהן וצגדי צעליהן וילדיהן, ונכה הרלפה יריעות האהל ונסך הפרכת וכו'. ולא נסי עם הארץ בלצד עשו וולאכות כאלה, כי גס שרות וצנות וולכים לא צוסו וועצודות כאלה, כעין סוולינו צנצצת העצרות לצנין הנשכן. חנה אשת אלקנה ונעשפתת אפרתים עשתה צידיה וועיל קטן לסמואל צנה נער חגור אסוד צד צחור וועלת הכהנים, ע"ד שארגו נסים עוצדות אלהי נכר צחיס לאשרה (ו"צ כ"ג ז'). ואשת חיל צישראל, אשר צעלה וצנה אשורה והללוה צשערים עקצ פרי ידיה

צו"ע "המגיד" גס התואר אלהים אחרים ע"ש, וא"כ התואר קנאה ונקמה להשם צמקראי הקודש אינו אלא תמונה ולילית שאולה ונהרפת צעל אשה צארץ הקדם למלאות אהבתו לאשתו צנעצלת קנאה לזרים, כד"א "כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה", ואף הוולה נקמה איננה צמוצן מִצַּדֵּם צלשוונותינו, כי אס ג"כ צמוצג קנאה צעל לאשתו, ע"כ נרדף נקמה עם קנאה צהורחתו עבוד רוח קנאה על הצעל "כי קנאה חמת גבר ולא יחווול ציום נקם" (ושלי ו' ל"ד) ולכן ולינו צמוה ונקומות מלת קנאה צנוקס נקמה ע"ד שפי' רש"י אלל פנחס צקנאו את קנאתי ער"ל צנקמו את קנאתי, ואך על מוצן כזה לצדו סוצצ סוצצ הולך הנצטא צנחום אל קנא ונוקס ודומיו.

וועשיה, דרשה לומר ופסחים לעשות בחפץ כפיה לביחה וולצוסים ונורצדים, ועוד קדין וחבור לנכור לכנעני הארץ, ולקחת צנחירם טדה וכרס להחיות מפש צעלה וילדיה (משלי ל"א) וכוו סווליו צחנס חשת עוציה כי צידיה תחכה פלך לכלכל אח צעלה ופרי כפיה (עוציה צ'), כי הפסחים והלומר היו להעצרות החומר להכין וולצוסיהן ונכור, ורוב הצגדים נעשו ונלמר ופסחים ככ"ל, ולכן נזכרו לרוב צוקרא וצולילת הכציאים, וגם קנה המדה היה פחיל פסחים (יחזקאל ו' ג'). ואשת חיל עקרת הצית היחה כווללחת על עצודה צנחיה ופסחיהם צפסחים וצלמר *).

ואלה כלי הארג והנעוה אשר נוללו צצית מללכת העצרים: פישור הנורה כנו, כושרות" (תהלים ס"ח ז') כפיס עץ, וצחוספת היו"ד פה חולה עוד ללרף הורחת יסר, ור"ל וקל יסר (Rocken) אשר סציבו כרוך לומר או פסחים. — פלך הנורה צערצית סצוב צעגול היה ג"כ מקל עץ קטן ומולק צראשו (Spindel) הווחלגלג עם החוט הווחעגל סציבו, ותקוע צפיקה (כלים פרק י"א וטעה ו') שהיה, כוויין כדור קטן נקוב צאולע שושינווח הנשים צראש הפלך שטווח צו כדי שיכצד" (רע"ו טס).

ונולל צוקראי הקדש שהסכילה העצרים וויי קדם קדווחה לשזור תקות חווע פסחים או לומר או שני חולעת (ס"ה ד' ג') כפול או גם ושלט (קסלת ד' י"ג) — אשר לא צוהרה יחק — ולחצר פתח ל ווחללת או ופסחים להשושיים שוכים. ונחה סווליו כזכר הטס כעורת (שופטים ע"ז וישעיה א') נראה כי הציוו גם לשוק אח הפסחים **)

* וחו "ותקס צעוד לילה ותתן טרף (ר"ל לומר טרוף — gedrempelt — ומוכן לעווח) לביחה (ר"ל לצנחיה) וסוק (ר"ל המללכה הוויועדת לכחו"א) לנערותיה" (משלי ל"א).

** כצר הזכרנו לנעלה כי העצרים למדו מללכת הפסחים צולרים וקור גדולס, ע"כ נולל צלשון העצרים כוה מלות וכינוים צמיני פסחים אשר חוללותס מלשון מלרית, כאשר צירח החכם Forster צפרו de bysso antiquorum quo Byssos ex Aegyptia lingua e. c. ואלה הם: ישש אשר העתיקו הצצעים Byssos וחרגומו צלשון קופטיה Shenes מלשון Sehe הנורה עץ, וזה היה שמו גם צולרית היסנה והעצרי עשה ונחו שש כמו צת מן צנת, חנה מן חנה, וכאשר נקפת הארטיקעל המלרי pi (שנצטאים צולרים העליונה כמו bi) אל הטס Sehe נחמה הטס היוני byssos ומהס קצלו הפרקים לקרא לו בוץ הנזכר צנחויים חרוניס חחת שש, אכן הטס העצרי שש חלף ועצר אל הערצו צס Sasch וצהודו Schesch וצולרים חחדשה Seias ככ"ל ח"ד פ"צ צהערה ע"ש שב"ז הורה צראשונה למין לומר נפן המכונה צולרים Scheathi וזה לדעתו, פשתי (עם הארטיקעל pi הכ"ל) עץ" (יחשע צ' ו'), וזוהו גם הטס שתי צעצרות. וכן הטס, "לשון מלרים" מהטס המלרי Athiounian, וכן הטס קדין מהמלרי Shthen, וכן הוללה שש ע"כ מהמלרי Shontnes. ומלצד אלה ונהה החכם ההוא עוד כוה מלות מלריות שצאו צוקרא צוועשה מלרים צלי העתקה, והס שהזכרנו צקפר היוצלים פרשה ו' צהערה לשס לפנת

שקורין Hechel, ועשו מונו יתרים לחים או עצומים (סופטים ע"ז). —
 וצומעסה הארג וחוטי השתי (המכוכים על הכוזב העליון, ומסכה כלים
 כ"ח) והערב (המכוכים צומעסה הנ"ל בפס המוסכת ועיין רע"ו סס)
 כודעו להן הכלים "יתד הארג והמוסכת" (סס) או "מוכר אורגים" (ס"ח
 י"ז ז')*, שנעשה לפי המעשה הנ"ל משי עלים עגולים המכוכים כוזב
 העליון וכוזב החתון, וכאשר לארג חומר הצגד עד תמו, קפלה האורגת
 אותו, ומתחה אותו מעל המוסכת, וקללה אותו ומשידי קלוי חוטי השתי,
 וציתרים הכותרים האלה או צוטי הערב הכותרים קשרה האורגת חוטי
 הערב וצגד אחר אשר חרלה לארג עוד, ולא תוסיף עלצ עמו לכרכהו
 מחדש על מוכר המוסכת. (**)

צין המלאכות שהעצריה עשה לצעלה היתה גם חוצתה לגדל
 צנותיה וגם צניה עד שיגיעו לפרקס החוצצ את הזכרים להפחד מן
 הכקצות. האם כרתה להילד הנולד לה את שררה, ורחלה אותו צמים
 למשעי, ונקתה אותו צמלה ונלרף ונלצן, והחתילה אותו צחתולת צגדים
 (יחזקאל ע"ז ד') וחללה לו שדיה להיניקהו ולהחלימהו, וככה עפשה
 ורצתה עולליה והיתה הדך מפארתם (ויכה צ' ע').

גם מלאכת הצפול והאפיה לא היתה זרה אף לצנות מלכים, כמו
 שזכרנו אלל תור צת דוד צצית אמון אחיה, אשר לשה את הצלק וצעלה
 לצציות (ס"צ י"ג ח'). וכשי עם הארץ, צצגם ציני קדומים, צצלו ואפו,
 ווסכו יין ורקחו סונן ומשה לצעליהן ולצניהם. אמנם אח"כ היו צצתי
 הגדולים והעשירים רחקות ועצמות ואופות מיוחדות (ס"ח ח' י"ג).
 וצאשר צינים הם לא היו, כמו צינים האלה צארלות המזרח,
 צתי רחלה פתחים לרוחה צרחוצ העיר, רחלו הנשים כועעו יום יום צצתי
 מוגריהן (ס"צ י"א צ'), כי רחילה וסיכה, להקל חוס ושכר ולהסיצ חלחת
 הגוף, היו לרכים מוכרחים ליוצני ארץ ישראל כמו אכילה ושתייה (ע"כ
 מליכו לחז"ל לענין הענית ושאר דברים שכללו תמיד רחילה וסיכה צכלל
 אכילה ושתייה).

מלצד המלאכות האלה שהעצריה עשה לצעלה ומלידי ציתה
 צחדר הנשים, השתעשעו לרוצ צחדריהן עם הנשים הקרוצות אליהן
 מושפחתן, כי כן הלכו אשה אל קרוצתה ומשאר צצרה לצקר צחדרי
 הנשים (צצגם לעת מלוא זצח ומשפחה כמו הולדת צן או צת או סומח

פענה ע"ס. וצרות ה' את דרכי הנני להוליח לאור ספר "מדרש מלים" שלם על כל
 הציבות העצריות אשר ילאו ממקור הלשון המלכית. —

* שמושל אליו סס עץ החנית, וזה טעם "ויקע כעץ תקות" (איוב י"ט)
 ע"ד "ויני קלו מני ארג ויכלו צאפס תקוה" (סס ז') שרונז צצניהם על תקות חוט
 חאריגה צצח אמת צלעה.

** וזהו פי' הכתוב "קפדתי (התרחי ומתחתי) כאורג (המתיר חומר צגדו
 ומציצ למסכת) חיי ומדלה (הס החוטים השרידים החלויים למטה) יצלעני (קלץ אותי
 צכלות ארג הצגד כ"ל)" (ישעיה ל"ח).

יום חתונה וכיולא צ"י) לַסַּפֵּר וּלְדַבֵּר, לַחֹד חֵידוֹת וּלְפַתּוֹר אֹתוֹן, לַשּׁוֹחַח
 וּלְשַׁחֲוֹק, לַנֶּגֶן וּלְרַקָּה, לַהֲרַחֵף אֶשֶׁה רַעוּתָה יִקַּר תַּפְאֲרָתָה בְּמַכְלֹלִים וְעַדִּי
 עַדִּיִּים, וּלְטַוּוֹחַ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לַשְּׁתוֹת מִיַּין רַקָּה וּמוֹעֲסִים רַעוּתִים (ס"ה ח' צ'
 (אֲשֶׁר כִּלְטַנְן ע"י הַפְּסָרָה סֵלֶג לַחֹכוֹ, וְסוֹף הַנִּקְרָא "לִכְתּוּ סֵלֶג" וּשְׁלִי
 כ"ה י"ג, כַּעֲיֵן קַפְאֹן הַכּוּפָה סְקוּרִין Glace אֲלֵלְנוּ). לִכֵּן הִיוּ צַחֵי נְשִׁים
 כְּאַלְהַ הַבּוֹדְדִים בְּמוֹעֲדֵם כַּפַּעַם לְקוֹד עֲלִיזוֹת וּמוֹשַׁחֲקוֹת וּלְצִיֵּת
 תַּעֲבוּגִים, וְע"ז מוֹכִיחַ הַכִּזְיָא אֶת אֲנָשֵׁי זָרָע סְצַדוּרוֹ לְאַחַר (מִיכָה צ')
 "כִּשִׁי עוֹנֵי הַגְּרָשׁוֹן מוֹצִיֵת תַּעֲבוּגִים". וּלְפַעֲמִים עָשׂוּ נְשֵׁי הַחַרְוּוֹן וּשְׁתָּה
 נְשִׁים צִיחֹד צִצִית מְגוּרָן, כּוֹשֶׁתָה אֲשֶׁר עָשְׂתָה וְשָׂחֵי הַמּוֹלֶכֶת, וּבִלְשָׁלֵר עֲצַד
 לַחַם רַב בְּחֹדְרֵי סִגְלָתָה וּלְחַנְתָּה (דְּכִיחַל ה').

וּכְאֲשֶׁר אֲפַק לְהַעֲצִיֵּה כֹל וּלְאַחֲכַת עֲצוּדָה וּמוֹעֲסָה טַעֲשׁוּעִים, אִז
 יִשְׁבֶּה, אִם צִין נְשִׁים סְאֲחִנוֹת וּבְנוֹת בְּנוֹתָה נַחֲשָׁבָה, רַכָּה וְעַכּוּגָה טוֹוֹנָת
 יָדֶיהָ בְּעֵלְלָתִים צִלְלָחַת בְּתוֹךְ חֹדְרֶיהָ, הַמּוֹלְעִים בְּרַקְוֹת יִרְעוֹת סְפָרִיר עַל
 קַרְקַע טַס; וְעַל יִרְכַּתֵּי קִירוֹת וּלְוֹחֹת אֲרִזִּים אִוּ מְאֲצִנֵּי גִזִּית — הַמּוֹלּוּפּוֹת
 לְפַעֲמִים, כּוֹנְהָג הַפַּעֲנִיקִים לַעֲשׂוֹת גַּם קַרְשֵׁי אֲכִיחַם מִטָּנ (יִחְזַקְאֵל כ"ז
 ו') וְאוֹוֹנֵי לוֹר וְלִידוֹן עָשׂוּ לְמוֹלֵךְ סְלוּוָה "כִּסָּא סָן גְּדוּל" (מ"ב י' וְדָה"ב
 ט'), גַּם בְּקַרְנוֹת סָן וְהַצִּנִּים*) — נְשִׁעֲנוּ לְשִׁלֵּט לְלַעוֹת הַחֹדֵר יְלוּעֵי אֲרִז
 וְאַפְרִיזִיקִים וְעַלִּי הַלְצָנוֹן (ס"ה ג' ט') וּמוֹעוֹת סָן (עֲמוּס ו' ד') (**).
 וּבְצַחֵי הַמּוֹלְכִים הִיוּ עֲמוּדֵי אֲפְרִיזִיקִים כְּאַלְהַ מְכַסֵּף, רַפִּידָתָם זֶהָב וּמוֹרְכָבָם
 אֲרַגְמָן (ס"ה ג' י') וְאוֹלֵי, כּוֹוּ לְמוֹלְכֵי פֶרֶס וּמוּדֵי, גַּם מוֹעוֹת זֶהָב וּכְסָף
 עַל רִלְפָת (***) צַהֲטוּ וְטַס וְדַר וְסוֹחַרָת (אֲסַחֲרֵי א' ה').

(* חֹדְרִים כְּאַלְהַ מְכּוּנִים בְּנִקְרָא "צִיֵּת הַטָּן" (מ"א כ"ב ל"ט) אִוּ "הִיכְלֵי טָן"
 (תַּהֲלִים מ"ה ט') אִוּ "צַחֵי הַטָּן" (עֲמוּס ג' ט').

(**) וּמַלְאָ בְּנִקְרָא כְּנוּיִם טוֹוִים לְמוֹעֲסַת וּמוֹלֵעַ הַמּוֹרִים אִם עַל מוֹכּוֹן לְשַׁבַּח
 בְּנוֹסְבוֹ אִוּ עַל מוֹטָה מוֹלְעַת בְּכַרִּים לְטַכַּב עֲלֶיהָ וְאַלְהַ הַס: מְטָחָה מוֹשַׁרֵּשׁ כַּטָּה וּמוֹרָה
 לְרוֹב כְּטִיֵּת יִרְעֵת הַמּוֹשַׁכַּב הַמּוֹשַׁחֲרַע עַל הַמּוֹכּוּנָה (תַּהֲלִים ו' ז') וּפַעַם מוֹרָה גַּם הַמּוֹכּוּנָה
 צַעֲלוּוָה (טוֹוֹת ז' כ"ח). — עֲרִישׁ הַמּוֹרָה גַּם הוּא פַּעַם עַל כַּסְתּוֹת הַמּוֹשַׁכַּב (תַּהֲלִים
 ו' ז' הַכ"ל, אִיוֹב ז' י"ג) וּפַעַם הַמּוֹכּוּנָה שְׁתַּחַת הַמּוֹשַׁכַּב ("עַרֵּשׁ צַרְזֵל" דְּצִרִים ג' י"ח)
 אִוּ סַפְסַל מוֹשַׁכַּב לְהַקְצָה (ס"ה א' ט'). — מְשַׁבֵּב הַמּוֹרָה מְקוּם מוֹנַחָה צַבֵּלֵל, כּוֹוּ
 מוֹנַחַת הַקְצָר לִישְׁנֵי עֶפֶר (דָּה"ב ט"ז י"ד) כַּפַּחְגַּם הַנוֹדַע כִּי הַשִּׁיכָה הִיחַ הַחַחֹת
 הַבְּכִירָה לְאַחִים הַמּוֹת, וְעַל מוֹטָה הַשִּׁינָה צַפְרֵט (ט"ז ד' י"ח). — יְצוּעַ הַמּוֹרָה רַק עַל
 הַכַּסְתּוֹת הַמּוֹלְעוֹת וְהַרְפּוּדוֹת עַל הַמּוֹכּוּנָה לְנוֹחַ עֲלֵיהֶן (צַרְחָשִׁית מ"ט ד', אִיוֹב י"ז י"ג).
 (***) אֲחֵרֻנֵי הַמּוֹצֲאִים מְלָאוּ אֵל כּוֹוֹן לְפַתּוֹר הַטָּס "רִלְפָת" לְעַנְיֵן כֵּן וּצְקִים כּוֹוּ
 "מְרַלְפָת אֲצִנִּים" (מ"ב ט"ז י"ז) וְרַלְוֵוּ וּמוֹכּוֹת הַמּוֹלֵעַ וּסַפְסַל הַמּוֹטָה, וּכְרַדָּף עִם הַמּוֹחַאֲרֵי
 לְפָנָיו עַל הַעֲנִין הַזֶּה צַעֲלוּוּ צְאוּרֵי "חֹר כְּרַפֵּס וְתַכְלַת אֲחִחוּ צַחֲצֵלֵי צוֹן וְאַרְגָּמוֹן" טר"ל
 מְכַסָּה וּמוֹלֵעַ כְּרִים וּכַסְתּוֹת "עַל גְּלִילֵי כַּסָּף וְעֲמוּדֵי טַס" הִיִּינוּ מוֹכּוֹת הַמּוֹלֵעַ הַמּוֹשַׁחַת
 עַל גְּזָה יְלוּעַ הַכְּרִים, וּכֵן מוֹשַׁח צְחוּאֲרֵי הַמּוֹכּוּפֵל "מוֹעוֹת זֶהָב וּכְסָף" ר"ל כְּרִים וּכַסְתּוֹת
 מְרוֹקְמוֹת צֶהָב וּכְסָף "עַל רִלְפָת (ר"ל מוֹכּוֹת) צַהֲטוּ וְגו' (עֵינֵן צַהֲעֵרָה שְׁלַפְנֵי זֹחַת),
 יוֹצֵן עֵי"ז גַּם הַמּוֹלֵה "רְלוּף" (ס"ה ג' י') שֶׁגַּם טַס מוֹנָה כֹּל חֲלָקֵי הַמּוֹטָה אִוּ הַאֲפְרִיזִין
 טַס: עֲמוּדִים, רַפִּידָה (ר"ל הַמּוֹלֵעַ) מְרַכְבוֹ (ר"ל הַמּוֹשַׁכָּה) וְהַרְלוּף הִיִּינוּ הַרְלָפָה הִיחַ

על פארי ונטות כאלה הליעו כרים יקרים וכסותות רכות ונפונקות
 מחומרים יקרי ערך ואלד כנוו חור כרפס ותכלת ונשזר צויתרי צון
 ובתלתי ארגמן (אסתר א' ו') ורפדו יריעות נרוקמות מעשה חושב
 לעלועים ופרחים המוצאות מעיר דונסק * או נרצדים נארץ נולרים **),
 ולהכלל מעוקלי זבזים ויתושים פרשו עוד על הנושכז נוסקה מעשה
 רשת הנקרא „מכצר“ (נ"צ ח' ע"ו).

על נרצדים כאלה אשר הניפו צריח כיחוס נור אהלים וקנזון
 (נשלי ז' י"ז) שכזו נסים שאכנות פרות הצטן אשר זהר שוונרון העושקות
 ללים הרוללות אציונים האונרות לאדוניהם הציחה וכסחה (עמוס ד')
 ואדוניהם גם הם קרוחים על ערשותם ואוכלים כרים נלאן ועגלים מתוך
 נרצק, וסותים צונזקי יין וראשית סומים ינשחו, והיה עם יין ונשתיהם
 ככור ונצל ותוף וחליב, אשר אנהותיהם ונשחקות לפניהם, וגם הנה פרטו
 על פי כצל כדויד חשבו להם כלי סיר (סס ו'); והיו צין העצרות
 נסים ונפונקות ונכועה, רכות וענוגות אשר לא נקו לרדת מערש ילוען
 להליג כף רגלן על הארץ ונשתענג ונרוך (דברים כ"ח כ"ו).

ג. חית העבריה מחויץ לבית הנשים.

בלחת העבריה, אשר צאלילים תחשכז, וחדרה החולה, כסחה פניה
 צלעיק, ואנהותיה או נערותיה, שמים צונספר, הולכות אחריה (צראשית

מכותה הספסל שקורין Sopha, וזה נקצעו ונשצלו אצנים עוצות ונרגליות זהם שש
 דר וסותרת — שאלו לפי ציחור הקדמונים השם „רלפה“ לרלפת הקרקע לזריסת הרגל,
 יקשה להצין איך יצא צין אצני הרלפה שהן צהט ושש וסותרת (שר"ל מלשון סחור
 סחור קרומי הלש = Schildfräterschaalen המעוגלים עקלקלות סצז סצז) גם „דר“
 שהוא לפי העמקת השצעים Pinna נרגליות החומט, להיות על הקרקע נקוס נודרך
 כף רגל? ונאמת הוכרחו הנפרשים רלפה על הקרקע לצאר השם „דר“ בפי תרגום
 הפשיעא בצורית שר"א שר"ל נש"י, וכמו שהעיר החכם ר"א יפה צס' הנ"ל כי „דר“
 היא צריה הנקרא צל"א שטעק = או שטעכמושעל והיא נחצרת עלמה אל קרקע הים
 ע"י נין חוט של נטי, וחופשי ונמוכות הים נחשפים ונקצלים החועים האלה ונח"ב
 נטוים ונארגים ונעשה מהם הנטי הנקרא Pininon. אונס כ"ז יחבן לפי נוסח
 הפשיעא שולג תרגומו „שריא“ מה שקורא הסורי לנטי שר"א, וכן צתלמוד סועה סירה
 פרדא, פירשו קלת שהיא כמו Surikon ציונית המורה נין נטי הנקרא Serico
 (שהוא לדעת Michaelis השם „שריקות“ צישעיה י"ט ע'). אולש לדעת אחרים נקור
 השם נארץ Seres שהוא צעלוו השם סיגים צפי הסופרים הקדמונים (כמו שצבר
 החכם Vincent צחקירותיו בקדמוניות, ולדעת החכם Forster הם עם Hunnen)
 והיא היחה ארץ נולדת הנטי כידוע. — על „דר“ צסוף הנקרא, נפני שאינו נין אצן,
 לא כן לפי נוסחתו, כמו שהיה לנטי השצעים, שצא „ודר“ צין צהט ושש, ונראה שגם
 דר הוא נין אצן, וכיון א"ב על הנרגליות הצחה ונחומט הנ"ל. —

* (כ"ח) „צפחת נטה וצדונסק ערש“ (עמוס ג' י"צ) שכן אלינו כי גם הפעניקים
 קחרו עם דונסק צלנר לחר (יחזקאל כ"ז י"ח).
 ** (כ"ח) „סנצות אטון נולרים“ (נשלי ז' ע"ז).

כ"ד ק"ח, טוסנה ע"ז ול"ט, יהודית י'). אכן העצרים וועס הארץ יכולה
 להתרחות חולה בחופש יותר גדול, כונו טוילינו באשה צונגל שכס אשר
 כלחונה על חוות העיר ותשלך פלח רכב על ראש אציוולך ותחך אח
 גלגלתו, ובאשה ונוח בקפדה לצעלה כי בא אליה אש זר ולא שאלתהו
 אי וזה הוא, וצרות המואציה צגוקן צועו, ובאשה חכמה באבל צית
 וועכה עם יואצ. וכן כהן חפשה אף לכסי אלילי הארץ ציוי וועד צקך
 המון חוגג (ס"צ ר' י"ע); או אס ווקרה זעס ופגע רע יוליאו אשה ונחדה
 החולה, כונו טוילינו באשה התקועית בהתחכנה לפני המלך דוד על דבר
 אצטלוס, ובאציגיל אשת כצל הכרעלי ככ"ל; או צקרוצ אסון לצן יקרה,
 כונו באשת ירבעם בלכה אל אחיה הנביא לדרוש ואלהו על דבר צנה
 אציה אשר חלה ככ"ל; או כאשר עבר רוח קנאה צוולכה להשתרר על
 הארץ, כונו טוילינו בעתליה אס אחזיהו (מ"צ י"ח); או בהתהפך להט
 חרב האויצ על ארץ וולדתה, כונו דצורה אשת לפידות (טופטיס ד')
 ויהודית עם הולופרוקס; או צחלול הטס והדה, כונו טוילינו באס טצעת
 הצנים צקפר החטוואים. ובכלל היה דכור יותר להאלמנה ון הנשואה,
 ולהצעולה ון הצתולה. ומקופר צקפר שני ון החטוואים כי צנפול צית
 המוקדט צידי לר, הסנסיס חבורות טק נעו צרחוצות והעלמות אשר לא
 טזפתן עין התאספו אלה על פתחי ציתן ועל המוות ואלה מליכות ון
 החלכות" (ג' כ').

ועוד ילאו צנות ישראל כפעס צפעס צחגיס יצוועדים לחול
 צווחולות (* ונחכיס, להשתעשע צשווחת יוס טוצ, או לקדס פני גצור
 ורצ להושיע צטוצו ון הוולחונה, כונו טילאה נריס הנביאה וכל הנכסיס
 אחריה צתפיס וצווחולות לקראת ושה, ודצורה אשת לפידות צטייתה
 לקראת צרק צן אציוועס, וצת יפתח צתפיס וצווחולות לקראת אציה,
 והנכסיס וכל ערי ישראל לקראת שאל המלך לשיר והמחולות (** צתפיס
 צשווחה וצטלטיס, והנכסיס הוושחקות (***) ענו ואנרו: הכה שאלו צאלפיו

(* כונו טהיס החג צטילה ויוויס יוויס ציוי טפוט השופטיס (טופטיס כ"ח) וכונו
 טחגו ציוויס הקדמוניס יויס טוציס לישראל צע"ו באצ וציוס הבפוריס טהיו צנות ישראל
 יולאות לצוטיית צגדי לצן וקראו לצחורי חמד: צחור טא עיניך ליופי טאין אשה אלא ליופי!
 (תענית כ"ו ל"ח).

** הטס מחול כונו טרשו סול ורעהו גול וורה דלוב ורקוד צקצו צוועגל
 שקוריין Reigentanz (ונוכנה יוס המועד וזה חג ולטון חוג המורה וועגל והחג היה
 מחול ורקוד כונו טוילינו אלל העולקים צעלל דוד, אוכליס ושותיס וחוגגים" ט"ח ל') ונוקציל
 לעומת טווחה (תהלים ל' י"צ) טכן השרט טנה הנרדף עם גיל (טס ו"ה ט"ז) ועס
 תרועה להריס קול (עזרא ג' י"צ), וורה ג"כ דלוב וסיר ועז, וכן השרט ע לז טכרדף עם
 רכן (תהלים קו"ט ה') וזה האחרון נרדף עם גיל (ישעיה ו"ט י"ג) וכן עיקר הוראת
 הטס טטון או וטוש הנרדף עם טאון (ישעיה כ"ד ח') ועס מחול (איכה ה' ט"ו)
 צכלס עיקר הוראת תנועת הגוף צקפילה ורקידה והרמת קול צשיר וזמר.
 (***) וגס אלל הרומאים היו ונגבות כאלה הנקראות Ambubajae טהוא לד"ק
 חלטון אצוב או אכצוב צל"ח טר"ל חליל כצו.

ודוד ברבבותיו! (כאשר בהיות הכלחון לאויזי ישראל עשו כזאת גם בנות
 פלשתיים בנות הערלים לשמות ולעלו כו"ס ט"ז א' כ'), קדמו שרים
 אחר כוגנים צחוך עלמות תופפות (תהלים ט"ח כ"ו), וכמו שזכרנו
 (צקפר א' ון השמונאים י"ג) בכלל שחגרו הכלחון על אויזיהם בזמירות
 ובכפות תורים בכורות ובעוגזים ובכזלים (*), וכן צקז הארון לנעון
 קדשו היו גם נשים צוחול השחקים (ט"ז ו'), והכזיא ונחם לאמר:
 "עוד אצקך וכזית צחולת ישראל עוד חעדי חפיך וילחא צוחול השחקים"
 (ירמיה ל"א ד').

ובכלל הלטינו בארץ יהודה שנחת יום עוז (השיר יהים לכס
 כליל התקדש חג" ישעיה ל') וסעודה נשחה לחתונה ולעבודת האלהים
 (שמות ל"ז י"ט, תהלים קנ"ט ג', ק"כ ד') ע"י שרים ושרות (ט"ז י"ט
 ל"ו, קהלת ז' ח') צומר צוחול וצסיר (עמוס ו' ה', ישעיה ה' י"ז, טס
 כ"ד ט', ירמיה ט"ז ט') וכן רככו ועלזו צוחול השחקים לעת הצליר היא
 שנחת דריכת הגת וגיל הכרמל והיקצ שעשו אז הלולים (שופטים ט'
 כ"ז) ונחולות הכרמים (טס כ"א כ"ח) ונקרא השיר "הידד הדורכים"
 (ירמיה כ"ה ל', טס ו"ח ל"ג, ישעיה ט"ז י') וכן צוחול הקודש כמו
 שהיו דוד וכל בית ישראל השחקים לפני הארון בכל עלי כרמים ובכורות
 ובכזלים ובחפים ובזנענעים ובכלללים (ט"ז ו') ושנחת עולי רגל "כחולך
 צחליל לצח צהר ה' אל לור ישראל" (ישעיה ל' כ"ט) וגם הנשים והילדים

(* על איכות ויני בלי זמר האלה דבר צאריכות החכם ר"י צרי"ל בהקדמתו לסקפר
 תהלים, ואנכי אמלא ואטלים דבריו פה צאיזו הערות וחכמי העמים: ת"ף, בערבית Duff
 ובפרסית Dhif וציונית Tympanum, הוא הנודע בכל ארצות אסיה ואפריקה טס Adufe,
 והיה סח גדול נעץ או נחכת ועליו פרוט עור אשר הבו עליה צידים (שקורין Hand-
 trommel), להשמיע קול להלק, וצחח היו תלויים עוד פעמונים ורלי נחכת אשר השתקפו
 ולללו צחובות חתוף. — יְשָׁלְשִׁים היו כלי זמר הנזכר תמיד בלשון רבים והוא הנקרא
 בלשון העמים Triangel. — צִלְצִלִים גם הוא בלשון רבים, וטעם שמו נענין ללול
 וקול להלה, והיה ויין Castagnetten או Cymbeln נשתי קערות נחכת קטנות או מזרקות
 גדולים, אשר הבו זו אל זו או דפקו וספקו עליהם בכפות הידים ולהלו קולם, ונקרא כלי כזה
 גם בלשון תורגומית Zil. — קצור ובחרגום היונים Kinyra או Kitara שהוא הכשדי קיתרם
 (דריאל ג' ה') ואללו Cither, והיה לדעת יוספון פלאוויוס כלי זמר עם עשרה (ונחואר
 מזה "עשור" צוקרא) מיתרים נחוחים עליו, ועליהם נששו ורקדו השחקים צאצעותיהם,
 ע"כ נופל עליו לשון "תפס כנור" (צראשית ד' כ"ח), ונגן צידו" (ט"א ט"ז ב"ג) זמר הנורה
 בערבית מיתר הכנור; וקולו לא היה לזהל בללל, רק המית קול דמונה דקה כשאון מים
 קרים ונחלים ון הועין, ע"כ יצאו צו פעל ה זה (ישעיה ט"ז י"ח) וחואר ט"ז ו' (טס
 כ"ד ח' וכן טס ה' י"ד מוקצ "המונה ושאוה" על המית הכנור ושאונו שזכר לנעלה בכחוצ
 י"ח וכלצ פה "שאונה" אלל "עלז" כמו טס "שאון עלזים"). — נָבֵל שמונו ציונית Nablion
 והיה לדעת יוספון גם הוא ויין כלי זמר עם י"ז מיתרים אשר פרטו על פיהו צאצעות,
 ע"כ נופל גם עליו כעל כנור ה"ל לשונות ה מה (ישעיה י"ד י"ח) וזמר (עמוס ה' כ"ג)
 והיה דמוה צחמונתו לחמת הנקרא כז ל, ע"כ נחלץ לו גם פה (טס ו' ה'). —

שנחמו" (כחמיה י"ג מ"ג) ובכל ווקוס שנאמר לעת ואלא כזאת "נקסלו" (אסתר ט') ר"ל שחגגו צווקסלות שרים ונוגנים. אולם כוונתו שחגגו הנשים חדריהן להתערב עם האנשים צענוחת ונסתה ויום עוב לעת שחוק ורקוד כן שועטו צרחוצות לעת קפוד ולצכות, והיה מהן נשים ועכות ונטפחות (וועד קטן פרק ג') וקונכות וחכמות (ירמיה ט' ע"ז) הנושאות קנה ונשי על הנות לונען חרדנה עיני הסוונעים דוועה ועפעפיהם יזלו וים כמ"ס כי שוענה נשים דצר ה' וגו' ולמדנה צכותיכם*) נשי ואשה רעותה קינה (סס י"ט) ויש אשר התאספו עלמות על קצר רעיתן אשר נקטפה באזה לתאניה ואניה כעין שנאמר (סופטים י"ח) "וימים ימינה תלכנה צכות ישראל לחכות לצח יפתח הגלעד". —

ונאשר כי הנשים העצרות חיות הנה, קרה כפעם צפעס כי התערבו נשי עם הארץ והתערבו על ריב אנשים צרחוצ העיר, כוונתו שחראה ונושפטי "כי יכלו אנשים ונגפו אשה וגו'" (שמות כ"א כ"ג) "כי יכלו אנשים יחדיו איש ואחיו וקרצה אשה האחד להליל את אישה ויד ונכה ושלחה ידה והחזיקה צווצטיו וקלותה את כפה וגו'" (דברים כ"ה י"ח) וכן נרצה פילון האלכסנדרוכי להתאונן על העצרות שצעריו, אשר אם אנשיהן נלו גם נעו צרחוצות תתפלם ציניהם להעלות יד איש על יד רעהו, ותתעצרה צדצרי נבלה ונאלה וצוועטים ונגואלים.

אונס צכות ליון הנולויות היו רחמניות (כוונתו ללפה צח איה פלגש שאול) גומלות חקדים (כוונתו אציגיל הכרמולית) צייסניות ולנועות צהליכתן וצווצטן ובכל תנועותיהן, כצודן ציחה פנימה, ונוכקות צלעיפים וצרדידים צלחתן שער עלי קרת, ולא דרכו על ופתח ציח גצר זר צלתי אם נקראו לצח הציתה, כוונתו שוולינו באשת ירבעם הנ"ל שנוודה צפתח עד אשר קרא לה הנציח צואי אשת ירבעם; ואשה פורלח גדר העריות והלכיעות היחה לשונה ולחרפה כמ"ס "צח שווצה קלון אציה ובעלה ונשיהם תשנא" (צן סירא כ"ג ה'); ובכ"מ שזוכר צווקרא אנשים ונשים ווצן תוויד צהצדל ונחילם כוונתו שהיתה צעורה, וכוונתו שנוספר פילון ונאספת הרופאים (Therapeuten) אשר גם עצרות לקחו חלק צה, אך לא צאו האנשים על האנשים יחד צעורה אחת, כי אם שם היה חץ ונשנה גצוה שלש עד ארבע אונות ווצדיל צין האנשים וצין הנשים, וכוונתו שכוהגים צכי עוונו צצתי כנסיית וצהיכלי תפלה עד היום הזה. לעשות ווסך ווצדיל צין עזרת האנשים לעזרת הנשים.

*) ונקרא אשה כזאת "חכמה" ע"ד שנקראה צוונתה שצח הוילדת "חכמה" ודוונה לה צלרפתי: Une sage femme. ונראה כי רגיל היה המצטא הזה גם צימי הוקרא, וצוה יפורש הבחוב (הוסע י"ג י"ג) "חצלי יולדה יצאו לו הוא צן לא חכם (ר"ל שכולד צלי עזר הוילדת ע"כ) כי עת לא יעווד צווצצר צכיס". —

וזכקוע ח'דוכי סב'ית ז'דך ז'עח'יקו ח'ל'יו ו'וקוס ל'וקוס, נ'ס'או
ח'ת נ'ס'יהם ז'כ'ותיהם ז'עג'לה ס'גור'ה ו'וקור'ת כ'ע'ין כ'לוז *') ל'הס'ת'יק'ן
ו'ע'יני ג'זרי'ם ל'חור ח'ח'ר'יה'ן.

פרק שלישי

אַהֲבַת כְּלוּלֹת בְּמַכְלוּלִים

א. בְּנוֹי חֶשֶׁק וְגִעּוּגוּעִים.

העצרים חמדו להם לככות זשמות הנסים רנוזי חהצה ודודים, וכנה
ד"ו הדוד חת רעיתו זסס יונה חנוה (ס"ה ו' ע') והאז חת זחו זסס
קליעה וקן הפוך (ח'וז ו"ז י"ד) או לייך ערך חנה והוד יפיה זשמות
זעח"י רזי חתן והיופי כונו חילה יעלה (ושלי ה') או יעל חחל לפורה
לזיה זזורה **') או זשמות לוחים כעיונים כונו חוור הדסה וכו' או
זשמות חוורים חור וכוגה כונו חוזה לזנה שחר (ס"ה ו' י') חסחר (כוכז
חסחר) וכיולח זסה. ושמות חנה וחשק כאלה נחוגים זח'רץ חקדס
עד היום חזה.

ב. הַדוּדָאִים

זין חוונות שוח וחפל חלל חקדוונים, חסר רזות ונהנה נס'חו
זחזקתן עד היום חזה, חיתה גם חוונתם כי כווס זכח ח'זה חוונ
ל'הע'יר ח'הצה ול'עורר ח'שק זלזז ח'חר ול'פתוח עולר רחס עקרה. ח'רץ
חקדס חיס וזכורה ח'חוונה ח'זחה ו'וולדחה, ו'וסס נפולה כ'ועט ע'ל
פני כל ח'רץ. זקרב ח'רוונאים כ'ולח ז'חחלה ו'שקה חקסס ל'עורר ח'הצה

*') וזלד ח'סי ו'ן העגלה לשווי ח'שקל חיה כ'חון ח'רגז (ס"ח ו' ח') ל'סוס זו
זגדים וזדה ל'דך. וזזה יוזנו זזרי ח'ודרש ח'וספר כ'ע'ין ע'סורה ו'יוני ק'וונים, כי ח'זרהס
ז'רדחו ו'ל'ריונה ח'עוין חת שרה ח'סחו ז'חצה (ר"ל ז'ח'רגז ח'סר ז'לד העגלה כ"ז) וע"י
ש'זעבו חת ח'וכס פ'תחו ו'ר'חו ח'וחה. וכן ז'פגשת י'עקז וע'טו ש'ול ח'ודרש ו'דינה ח'יכן
ח'יתה? כ'חנה ז'חצה (ר"ל ג"כ ז'ח'רגז ח"ל) ונעל ז'פניה וכו'. ודוונה לזה ח'וספר פ'לוט'ארך
כי ח'פרס'ים ח'קח'ירו חת ח'גזור ח'יוני ע'הע'מי'טק'ולוס ז'כלוז נ'סים כ'זה, ו'חיה כי פגש
ז'סס ח'יש ו'ש'ל ח'וחס: ח'י ח'וא ח'יפה ז'עג'לה ח'וסק'וברת? ח'אורו נ'ערה ח'רץ י'ן ח'וזלח
ח'ל ח'פחה. —

**') וז'ח'ל'מוד ו'כונה ח'ם רז ח'דח ז'סס ח'הצה (כ'ע'ין ח'סס ל'יע'זע ז'ז'וננו)
ו'ר'ח'ה ו'ה ש'כ'ח'זתי ע"ז ז'ח'ולדות ח'וסר"ש'ח ז'ו"ע ח'נ'ער. — ח'כן ז'רזות ח'יונים נ'כ'חה
ס'זח ח'כווי'ים ח'אלה ז'סס ז'עח"י, ח'שר כ'חן ח'ח"ב ז'לי ז'ח'ינה ל'נ'סים כ'ונו ר'חוונה ח'ולדה ח'יה
עגלה וכו' ול'ח'ק'ים כ'ונו ח'וור ח'חש ש'ועל ע'כ'זר ע'ורז ז'חז י'ונה ל'פור ח'ריה ל'יס ח'ולע

ולפתוח הרחם, עד אשר נחמד צקס המוח ונחקר עפ"י החוקים. וגם
 בארץ יון ואח"כ באשכנז נפרטו ונשקו אהבים כאלה.
 אחד מונרי חשק ועגבים כאלה נזכר במוקרא הלוח צקס דוד אים
 אשר נולד לאובן צקדה ציוני קליר חטים. ואשר מונדה להם העקרה
 רחל ונתנה צקכרם אל לזה נשכב איהם זלילה הסוא (צראשית ל'),
 וסולנוית מונרת אל דודה: "הדודאים נתנו ריח וגו' דודי לפנתי לך"
 (ס"ה ז').

הדודאים האלה נקראים צערצית ונחורגניים בארנוית יצרוחא,
 והפטיטא נחרגם "הדודאים נתנו ריח" יצרוחא יהצו ריחא, כאלו מורכבת
 המלה מן יהצ ריחא (בהערת הר"א יפה סס) וי"א שהיא המוכנה צרונית
 Mandragora. וכבר הזכירו המצארים הקדמונים כמו הרצ"ע ואחרים
 שהדודאים הם זלורת אדם, וצאנח נולד זלוח הנ"ל כי שרשו העצ
 נחפרד למטה כעין מולג ודונה צזה לגוף אדם זלי זרועות עם רגלים
 מונחות זו ע"ג זו, ונלוחה נחה עוד מונח חפלה אחרת, כי עשו ונחפרש
 ההוא נקיים זלורת אדם (Erdmännchen, Alrunen *) אשר היו
 לחילי הצמים אלל העכו"ם, וצכוחם כפי מונחם להציא זרנה אל הצית,
 ולחגן על יושציו וכל אסון ונחלה, לפתוח קגור הרחם, ולסקל לירי היוצבת
 על המצבה.

והנה יחקו כאמור אל הדודאים הקגולה לעורר חשק עוגבים ולפקד
 עקרות, ע"כ נכספה נפש רחל העקרה לדודאים ההם, אשר ריחם זלצד
 העיר תחות המסגל, שע"ז רוחה סולנוית צס"ה הנ"ל, ונקרא צעצור זה אלל
 הערצילים צקס "תפוח השטן".

ג. אֶרֶשׁ אִשָּׁה.

ציונים ההם, כמו עד היום הזה בארץ הקדם ובין יהודי פולניא, לא ארש
 צחור צחולה צלחצחו אותה צהחלכו עונה לדעת דרכים וחין ערכת, כי
 אם אצותיו צחרו צעצורו עלמה המולדת חן ושכל עוצ צעיניהם, וציחוד
 יעדה האם לצנה את הנערה מונשפתחה ומוודעתה אשר יקח לו לחסה.
 והיה אם חפץ הצן צנערה שהיא, ונחר אציו (צראשית ל"ד ח') שופטים
 י"ד) אל אצי הכלה להסכים עמו צצרי התנאים והצריח צצניניהם, ואם
 חין אצ להנערה, ודבר עם מונה או אחיה (צראשית כ"ד כ' ונ"ה) ואח"כ
 כרתו ציניהם צרית (***) מונח צע"פ לעיני אחיה או שאר קרוביה

שמיר עפרה (מן עופר החילים) חגצ שפן פרעות נחש פיתון שפיפון כון (מ"ל דג) סוקי
 גנולי וכו'.

(*) ראה מנה שסארכתי צזה צמאונרי "הנודצר והדצר" צכוכצי יחק נחצת ל"ה.
 (***) האונה צין החתן ובין הכלה נקרא צעצריית יעד או ארש או ש לח, שער
 התנאים נקרא צרית (יחזקאל ע"ז ח', ונלחבי צ' י"ד, ונשלי צ' י"ז) הנקן וזוהר והי"שואין לק ח.

וויודעיה להיות עדים (רות ד' י"ח) בדבר, וסם נסצעו סכיהם. וציויים
 האחרונים כתצו סטר תכאים חתום צטמותם, והמנהג הזה לכחוצ סטרי
 תכאים סמותנו צין הלדלים ולחתום עדים עליהם עפ"י הדין או זקני
 העיר (Cadi) נשאר ווקיים עד היום הזה צארלות אקיא וצין יהודי
 פולניא. וצטר כזה כרשמו ונמוו הווער והמתן אשר על המתן לתת
 אל אצי הכלה או אל אחיה (צרחסית ל"ד י"ג) וגם המתנות
 אשר על המתן לתת להכלה, ססיו ציויי הכציא יחזקאל (ט"ז) יקרי
 ערך כמו וולצוטי רקום ווסט ווסטי ועדי עדיים, וציויי הכציא הוסע
 (ג') קלי ערך כמו חוססה עטר כסף וחומר סעוריים ולתך סעוריים. צין
 רוטי לאן וצקר כהגו כי המתן סתחייצ א"ע לתת ווספר גווליס או פרות
 או לאן וכו' לאצי הכלה, ואס אין ווקנה להמתן, אז היה ווכרה לעצוד
 ווספר סכיים ולרעות עדרי אצי הנערה צעצורה. וצקרצ חוסצי ערים סקל
 המתן לאצי הנערה כסף סקלים כמוהר הצתולות (סמות כ"ג ט"ז) ויס
 אשר תחת סקלי הכסף הטיל אצי הכלה על המתן איזו חוצת וולאכה,
 כמו סמתמתן דוד צונלך טאול צוואה ערלות פלסתיים; אכן צהיות אצי
 הכלה עסיר וכדיצ לצ או צעל נפט רחבה, אז צו יצו כל הון המתן
 אשר יתן לו צאהצתו לצתו, ועוד יוסף הוא לתת כדניו לצתו, כמו סנתן
 פרעה וולך וולרים את העיר גזר סלוחים לצתו אסת סלמה. ויס אשר
 נתן אצי הנערה את צתו לאיס צטכרו סעסה חיל צוולחמה, כמו סנתן
 כלצ את עכסה צתו לעתכיל צן קנו לאסה על אשר הכה ולכד את
 קריח ספר, וכמו סהצטיה טאול הונלך לתת את צתו לאיס אשר יכה את גליח
 הפלסתי. כל וייני וחתות אירוסין כאלה היו כעין ווכרה סוכר האצ את
 צתו לאשר יטר צעיקיו או לאשר הרצה לו צטכרה, ע"ד טאורו צנות
 לצן: הלא ככריות נחצנו לו כי ווכרו ויאכל גם אכול את כספנו;
 ע"כ נופל צלטון הפעל כרה הווער ווסק וווכר (דצרים צ' ו') גם על
 האירוסין (הוסע ג' ג') וכן לקח לסתי הורלות האלה.

ד. עת הדינים.

כעסור או ימים (צרחסית כ"ד כ"ה, סופטים י"ד ח') אחרי היעוד
 והאירוסין, הוצלה הכלה צמוון חוגג אל המתן (תהלים ו"ה ע"ו) והצתולות
 רעותיה אשר הלכו עמה (סס סס) ספוחה זרועותיהן להעלות על הכלה
 סני עם עדכיים ולקטט אותה צטרצה תכטיטיים (יסעיה ו"ע י"ח, סס
 ס"א י', תהלים ו"ה). וצהגיע תור עת דודים הוצלה הכלה אל הרחלה
 לרחילה צמים חיים וסיכה צטוכי ריח כיסוח (יחזקאל ע"ז ע') והיא
 וחקדסת לטהרתה. אח"כ סמו על ראסה עטרת* סחתוכה (ס"ה ג')

* לד"ק נבזר הסס כלה וסרש כלל צהורחת וועוטררה וולטון, כליח
 יופי" (איכה צ' ע"ו, יחזקאל כ"ז ג') ומהסס „מכלל" (תהלים כ' יחזקאל כ"ז) שר"ל כתר

י"א) והוצילום צנוקהלח שרים ונוגנים (צראשית ל"א כ"ז) צשנחות וגי' (תהלים ו"ה ע"ז, "צחולות ישראל וצרחויותיה קול ששון וקול שמוחה קול חתן וקול כלה" ירמיה צכ"ו) אל צית החתן (הנקרא חֶפְזָה — תהלים י"ע ו' — או חדר — יואל צ' ע"ז —) צלוית נערותיה וצחוכן גם וינקתה (צראשית כ"ד כ"ע וס"א, ע"א כ"ה ו"צ) אחרי אשר קרובים צרכו את הכלה לאמר: "אחותנו את היי לאלפי רצצה וירש זרעך את שער שוכאיו!" (צראשית כ"ד) ואת החתן: "יתן ה' את האשה הצאה אל ציתך כרחל וכלאה אשר צבו שתיסה את צית ישראל וגו' וון הזרע אשר יתן ה' לך וון הנערה הזאת!" (רות ד') ולנסיך הארץ אשר לקח צח ואלך ווארץ אחרת לו לאשה קראו הצרכה לאמר: "תחת אצותיך יהיו צניך תשיחוו לשרים צכל הארץ!" (תהלים ו"ה).

ועטרה, ולפי השערה Michaelis היה כחוצ צישעיה ק"צ ה' "כי יכלל צחור צחולה יכללוד צוניך" ותרבותו: וויא חיין ייבגלינג איינע יונגפרויא קרלינג, ווערדען דיינע צווייסקענער (אל תקרי צניך אלל צוניך) דייך קרלינגען" ר"ל שיקיפו את העיר ירושלים צחוונה שהיא כונו כחר לעיר ע"ד "מליין וכלל יופי" (תהלים כ') וצישעיה כ"ח רנוו צשם "עטרת גאות" על העיר ירושלים; והולרך לתקון זה ופני שקשה הווליה "יצעלוד צניך" — איך יהיו הצנים צעלים לאנש? ואיך יהיו צעלים רצים (Polyandrie) לאשה אחת? ואיך תקרא אס הצנים צשם צחום? וכו'. — אכן לדעת הרופא ר' דוד די פוויס הנ"ל נגזר השם כ ל ה וון כ ל י ו ת, שהכליות יעוררו הרעורי התשוים ותאות הונגבל עבור הדם הנוזקק שיחזיקו וצגלל הורידים ובידין חושיים הונשחרגים ונהם ויוליכו הדם והחוש צנוצטי צ"ה. —

ת ם

